

MEHMET EROĞLU • **Kötü Adamın On Günü**

İletişim Yayınları 2857 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 497

ISBN-13: 978-975-05-2777-7

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayircioğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Salih Kızıl

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

Kötü Adamın On Günü

MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu. Aynı dönemde, 12 Mart Darbesi'nin ardından kurulan Sıkıyönetim Mahkemesi'nce altı yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel affın sonra yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü'yü* sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adımı Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006) adlı romanları yayımlandı. Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009, ikinci kitap *Emine* 2011 yılında, son kitap *Rojin* ise 2013 yılında yayımlandı. Yazarın Gezi Direnişi sırasında geçen *9,75 Santimetrekare* adlı romanı 2014'te, *Mermer Köşk* (roman) 2017'de, *Kıydan Uzakta* (roman) 2018'de ve *İyi Adamın On Günü* (roman) 2019 yılında yayımlandı. Eroğlu'nun öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* (2016) adlı bir kitabı daha vardır.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin (*Sızı, Issızlığın Ortası, Tutku*) yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu) ödülleri kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü ile 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi sinema filmi senaryolarını da içeriyor.

“... Sana öyle gelmese de, iyi ya da kötü diye bir şey yoktur;
düşüncedir, onu öyle yapan ...”

– HAMLET, 2. Perde. 2. Sh., Çeviri M. Eroğlu

“İnsan, haklı bulduğu bir davayı savunduğu zaman
her şeyi yapabilir, haksızlık, hatta kötölük bile...
Ne yaptığım mı önemli, neden yaptığım mı, işte sorun bu...”

– M. EROĞLU, *Kötü Adamın On Günü*

Birinci Gün
(Geçmişe Dönüş)
(9 Nisan Salı)

- 1 -

Birinci ses: “Lan bak bakalım, uyuyor mu?”

İkinci ses; birincisinden daha kalın: “Gözleri kapalı...”

Sessizlik: Sadece pencereden sızan rüzgârın ıslığı ve motorun ince homurtusu, arkada bir yerde ritmik bir çatırtı...

İnce ses: “Lan ölmüş olmasın!”

Kalın ses: “Ağzımı hayra aç be adam, herif nalları diktiyse patron bizi kazığa...”

İnce ses; sıkıntılı: “Lan, bir haftadır boşuna mı bekledik o Tomba’da?”

Bir kahkaha; kalın, kirli, boğazdaki balgamlara takıldığından hırıltılı: “Tosya, geri zekâlı, Tosya...”

İnce ses: “Tomba, Tosya, çok sikimdeydi sanki... Dürtsen mi lan?”

Bekliyorum. Kimse dürtmüyor. Kalın sesli kararsız: “Patron bu herifi neden kolluyor sence?”

İnce sesli bir süre düşünüyor: “Ne bileyim lan... Vardır bir hesabı. Adı üstünde, patron... Herifçiöğlü sana bana mı hesap verecek? Gidin, almadan gelmeyin dedi. O kadar...” Sessizlik. Kalın sesli arada öksürüyor... İnce sesli galiba arabayı kullanı-

yor ve endişeli: “Lan Zeynel, bırak İstanbul’u, İzmit’e varmadan ölür bu be... Kafasındaki o şey de ne öyle?”

Kalın seslinin adı Zeynel, çok sigara içiyor olmalı. İnce seslininki?

“Neredeyiz?”

Zeynel, İzmit’e kadar dayanıp dayanmayacağını merak ediyor olmalı.

“İlgaz diye bir yer... Nah on dakika önce geçtik...” İki dakika kadar sessizlik, sonra yine ince sesli: “Badi¹ lan, o kadar İstanbul bakaya meselesi dedik, yine de kazandı mı o bölücü herif?”

Kalın ses: “Oğlum, bakaya değil, beka!” Sonra: “Ne bileyim ben? Durum daha belli değil.”

“Ne boksa... Eğer kazandıysa memlekette bu kadar terörist mi var lan?” Zeynel suskun: İtirafa dili varmıyor olacak. “Kes kes bitmez valla...”

Onlar adam kesmekten söz ediyor, ben, “Bir yerde durun,” diyorum. “Çişim geldi...” Sert fren sesi, araba iki yana savruluyor, ardından sürükleniyor, bir ara amuda kalkmaya da çalışıyor. Koltuktan aşağıya yuvarlanıyorum. Kolum! Bağırıyorum: “Ahh...”

Işık yok oluyor. Zaten karanlıktı, şimdi kapkaranlık. Burunum bir yere çarpıyor. Yüzüm ılınıyor, lastiklerin çığlıkları sunca duruyoruz.

“Hüso, kafanı kopartacağım senin, geri zekâlı... Herif düştü. Öldüyse belanı...”

Kalın sesli şimdi öfkeli. İnce seslinin sesi daha da ince, ip gibi: “Lan öyle birden konuşuverince ödüm koptu... Dirildi sandım...”

“Öldü mü ki dirilsin, öküz...” Zeynel artık çok daha öfkeli: “Arabayı çek kenara! Arkadan gelen bizi çiğneyecek...”

İnce sesli bir öküz! Güleceğim, gülemiyorum. Koltukların arasındayım. Kolum... Omzum... Kaburgalarım. Ve berem... Kendimi bırakıyorum... O tatlı rahatlama. Ön kapı açılıyor, ardından da arka kapı.

“İyi misin hemşerim?”

1 Askerde, birbirine zimmetlenen iki kişi.

Beni nereli sanıyor? “Tosyalı değilim,” diyorum.

Gözlerim aralık; Esmer, köşeli yüzlü, gözleri sert kayanın içine oyulmuş iki çukurun dibine çekilmiş bir adam; arkasında güçlü, tabaka tabaka derinleşen yeşillik.

Kalın sesli, “Dur seni kaldırıyorum,” diyor. “Hüso, avanak avanak bakacağına, yardım et!”

Hüso da geliyor. O daha açık tenli, yapılı ve uzun. Birlikte, dikkatle kaldırıp, arabadan dışarıya çıkarıyorlar beni.

“Yaralandın mı?” Pantolonumu işaret ediyor: “Bir yerin kanyor.”

“İşedim,” diyorum kalın sesliye.

“Hastir lan...”

Bağırıp geri çekilen, Zeynel’i delirten, Hüso. “Bırakma adamı öküz! Vallahi bacağına sıkacağım şimdi.”

İnce sesli öküz, beni hemşerisi sanan kalın seslinin emrine uyuyor. İkisinin arasında ayakta duruyorum. Etraf orman: Önüm, arkam, sağım solum, yeşillik; görüntü cennetle ilgili: Cenneti istemiyorum, aklımdan geçen beremi düşürmemek: Bu yüzden yukarı bakmıyorum. Baksam orada bile ağaç göreceğim...

Yokuşun altından matkap gibi vızıldayan homurtunun ardına takılmış bir tır yaklaşıyor. Şoför yavaşlayınca Zeynel eliyle adama devam etmesini işaret ediyor. Homurtu hızlanarak geçip gidiyor... Hava serin. Çişim, apış aramda, kasıklarımda, bacaklarımın iç tarafında buz keserek ayaklarıma iniyor.

“Şimdi su istiyorum,” diyorum Zeynel’e; onunla daha iyi anlaşacağım.

“Su iç de sonra da arabaya işe... Lan bir saattir aklın neredeydi be adam?”

“Hüso sus, patron birazdan arar...” Patron anılınca ince seslinin soluğunu kesiyor. “Git, eşofmanımı getir bagajdan... Bön bön bakma! Adamın pantolonunu değiştireceğiz. Temiz donun varsa, don da getir.”

“Lan, neden seninkini vermiyoruz?”

“Şunun boyuna baksana hödük! Benden iki karış uzun...”

“Dondan önce su verin,” diyorum.

“Donum yok,” diyor ince sesli. “Ben şort giyerim; malum, takım taklavat serbest olmalı...”

“Git onu getir o zaman!”

Zeynel, askıyı boynuma, kolumu askıya yerleştiriyor. Hüso, eşofmanla şortu getiriyor.

“Beremi de düzeltin,” diyorum.

Beremi düzeltiyorlar. Kollarıma giriyorlar. Bolu'yla Ilgaz'ın arasında, dağ başında bir yerde, kimildamadan dikiliyorum. Hüso burnunu tutarak, pantolonumu çıkarıyor. Külotumu sıyırmak da ona kalıyor.

Bacaklarım, kalçalarım, kasıklarımın arası, orada ne kaldıysa her şeyim üşüyor. Dağ havası... Kolumdaki ağrıysa ayrı bir fasıl. Kıçım bir süre dağları, ağaçları seyrediyor, ağaçlar da kıçımı.

“Lan Zeynel, burada ayı vardır değil mi?”

“Sen varsın ya?”

“Lan sen öküzsün deyip durmuyor musun, ayı nereden çıktı?” Hissediyorum: Zeynel küfredecek. Hüso ondan önce davranıyor: “Bunları ne yapacağım?”

Pantolonum! “Cebinden alacaklarım var...” Hüso, ıslak pantolonu iğrenerek uzatıyor. Kutu, sağdaki cebin içinde. Ya... “Kitabım nerde?”

“Tut lan...” Hüso beni kalın sesliyle, serinliğe bırakıp, arabaya gidiyor. Geri geldiğinde avutuyor: “Bağırma, bak, burada... Lan Zeynel bu ne biçim kitap? Etili omlet mi diyor bu? Doktor tutuşturmadı mı bunu eline?”

Öteki okuyor. “Ham-let öküz kardeşim, Ham-let; omlet değil.”

Ben, “*Olmak ya da olmamak*,”² deyince, Zeynel, “Dediğin gibi olsun,” diyor. “Ama ne olur ne olmaz... Tedbirli olalım: Daha varsa, giydirmeden işe.”

“Su,” diyorum üçüncü kez.

Zeynel, susuzluğuma aldırmadan eğilip şortu, eşofmanı giydiriyor. Hüso, pantolonumla külotumu Ilgaz yakınlarında, do-

2 Hamlet'in ünlü monoloğunun girişi. Aslı: “Var olmak mı yok olmak mı, bütün sorun bu...”

ğaya fırlatıyor. Belki akşama bir ayı bulur da giyer. Ben Hamlet'e sıkı sıkı sarılıyorum.

Biri, hangisi ayırt edemiyorum: Ses zayıf: "Her yer ıslak..."

"Ah, bu fazlasıyla sağlam bedenim keşke erise, / Eriyip de bir çiy damlası olsa...!"³

"Lan Zeynel bu herif fırtırmış..." İnce bir sesle atılmış, ölçülü olsa da garip bir kakhaha: "Lan sağlam beden demiyor mu bir de..."

Arabaya biniyoruz. Zeynel, kapağını açıp şişeyi arkaya uzatıyor. Gözü elimdeki kutuda. Hapı ağzıma atıyorum.

"İçtiğin ne senin hemşerim?"

"Nerelisin?" diyorum Zeynel'e.

"O İstanbullu," diyor ince sesli. "Ben..."

Ona bakmıyorum. Çünkü hemşerimsin deyip duran öteki: "Ben Edirneliyim," diyorum.

"Lan Zeynel, yemin olsun, bu herif o haplarla kafayı buluyor."

Zeynel "Çaktım," diyor; derken başını da sallıyor. Hüso'ya dönüyor: "Adam bana hemşerim deme diyor, geri zekâlı. Anlamadın mı?"

Zeynel'in öfkesi önyargısız ve tarafsız. Hatta yönsüz, sanki kızdığı başkası. Öfkelenme yeteneği hayranlık verici: Dostça bakarken bile öfkelenabiliyor.

Şişeyi yana bırakıp koltuğa uzanıyorum.

"Zeynel lan, söyle, kim inanır bunun avukat olduğuna. Bence adamımız aççı; kitabına baksana..." Zeynel cevap vermiyor. Avukat olduğuma inandığından mı? Belki de "lan"lardan bıktığından. Hüso beni uyarıyor: "Çişin gelince haber ver, oldu mu? Dururum ben..." Şefkat ve kibarlık sesini daha inceltiyor; dikiş ipliği kadar. Galiba Patron'dan korkuyor; ya da şortuna, eşofmanına işememden.

Ben! Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ağrılarımдан kurtulup bir an önce o anısız karanlığa dönebilmek, istediğim bu. Gözlerimi kapatıyorum. Sessizlik uzun sürmüyor:

"Geri dönünce Maria'yı çağıracağım, ne yapacağım biliyor

3 Hamlet'e ait sözler.

musun?” Zeynel’in, ne yapacaksa, acelesi var, Hüso’nun sormasına bile izin vermiyor: “Kahpeyi altına alacağım, vallahi de billahi de bir hafta üstünden inmeyeceğim.”

“Sus! Tövbe, tövbe de... Cenabet işine Allah’ın adını karıştırma.” Hüso, Zeynel’in en az iki kere tövbe etmesine yetecek kadar susuyor. “Maria, Gürcü olan mıydı lan, yoksa Moldovyalistan’dan mı?”

“Moldovya öküz oğlum, Moldovya...”

Moldovya! Karışmıyorum. “Ne bileyim lan! Bulgaristan, Yunanistan, Ermenistan, Kazakistan, Türkistan... Tan oğlu tan... Dilim tana alışmış...”

“Moldovalı...”

“Hani Moldovya’ydı... Lan bak Zeynel, köylüyüz ama o kadar da değil. Tam on beş senedir İstanbul’un ekmeğini yiyoruz... Beni çorbana çiğ çiğ doğrama!”

“Seni köyde kesin sabana koşmuşlardır... Hem de tek... Eh maşallah, kalıp da yerinde...”

Hüso, Allah adının, boyuna posuna bulaştırılmasına itiraz etmiyor. İki kadınlardan, Zeynel’in Moldova konusundaki –ben Moldova’nın muhtarını tanıyorum oğlum diyor– uzmanlığından, Moldovalı pezevenklerden, Hüso’nun “tan”lı’ memleketlerinden söz ederken karanlık, ağırları bastırıp üzerime örtülüyor.

Ağırlar tekrar yeşerince gözümü açıyorum. Pencerede ıslık sesi; motorun vızıltısı, yandan geçen araçların gürültüsü. Öndekiler konuşmuyorlar. Yol kalabalık.

Öksürüyorum. Ardından, “Susadım,” diyorum.

Öksürük işe yarıyor. Hüso bu kez sert fren yapmıyor, yavaşlıyor. Korkmadı; ama sesi korkmuş kadar titrek:

“İhtiyacın da var mı? Lan Zeynel, mola verelim.”

Şortuyla, eşofmanını İstanbul’a varıncaya kadar kuru tutmaya kararlı.

“Neredeyiz?” Bu kez soran benim.

“Gebze’yi geçtik.” Cevap verense Zeynel. “İşyeceksen duralım.”

Havada sis gibi salınan, pamuk helva kıvamında bir loşluk var. Ter içindeyim. “Sadece su,” diyorum.

Beremi düzeltiyorum. Zeynel su veriyor. Hüso'nun dikiz aynasındaki gözlerine bakarak hapı içiyorum. Tanlılar arasına Moğolistan'ı, Sırbistan'ı, Hindistan'ı, Pakistan'ı, Belucistan'ı ekleyebilir. Hüso gözlerini kaçırınca Belucistan'dan vazgeçiyorum. Bir öküzden o kadar iyi coğrafya bilmesini beklemek inafsızlık olur.

İnsafa geldikten sonra koltuğa uzanıyorum.

- 2 -

Gözlerimi, belki saatler belki de dakikalar sonra, karanlık bir borunun içinde açıyorum. Tünel! Kâğıthane'ye vardık. Az sonra kentin ışıkları beliriyor. İki yanda, iki adamın İstanbullulara teşekkür eden afişleri. Bekacılar! Bunlar seçimi kaybetmemiş miydi? Ağrılar, yavaş yavaş çekildikleri yerden geri dönüyor. Önce omzum; ardından kaburgalarım... Biliyorum, kuyrukso-kumumdaki de sırada...

“Uyandın mı?” Açık gözlerim Zeynel'i ikna etmiş olacak ki cevap beklemeden devam ediyor: “Patronla az önce konuştuk, seni bekliyor.”

İki yıl önce adamları ona Abi derdi. Anlaşılan şimdi patronluğa terfi etmiş... Yirmi dakika sonra kale kapısından daha sağlam duran demir kapıyı açıp avluya giriyoruz. Beton düzlük terk edilmiş, boş, yoksul. Görüntü aldatici: Yoksulluk garaja girer girmez kayboluyor. Gizli galeri, iki yıl önceki gibi yine lüks arabalarla dolu. Hepsinin kaçak olduğuna iddiaya girsem, kaybetmem.

Solumda Hüso, Zeynel sağımda. Asma kata çıkan merdivenler hatırladığım gibi metal; art arda delikli levhalar. Merdivenin en üst basamağına vardığımızda önce büronun duvarlarını görüyorum: Hâlâ Ferrari fotoğraflarıyla kaplı.

Sonra Abi: Yine masasının başında. İriliğine hazırlıklıyım ama bu kez çok daha iri: Sanki biri onu şişirmiş. Öyle ki yüzündeki çarpı işareti belirsizleşmiş, neredeyse kaybolmuş. Eski duygu, şaşkınlık: Bir insan, nasıl olur da bu kadar kalın olur?

“Ooo, hoş geldin Sadık Efendi.”

Sadık! Neredeyse unutmuştum. “Adil,” diyorum masasında oturan çam yarmasına. “Adımı değiştirdim.”

Dev, bir kakhaha atıyor. Zeynel, Hüso ve ben, üçümüz de titriyoruz. Gülüşü değişmemiş, hâlâ ürpertici, bıçak gibi deşici:

“Adil mi? Bu da nereden çıktı?” Omzumun kaldırıyorum. “Ne o, artık sadık değil misin?” Cevap vermeden sırtıyorum; daha doğrusu sırtıtmaya çalışıyorum. “Nasıl bakalım?” Aptalca bir soru bu. O da fark ediyor, çabucak çark ediyor: “Berbat görünüyorsun. Kılık kıyafet? Kafandaki de ne öyle?”

Zevksiz olan Hüso demiyorum. Kafamdaki için ise, “Delik kapanmadı,” diyorum. “Tam ortada boşluk var.”

Abi kafamla, kafamdaki delikle ilgilenmiyor: “Biz seni Eskişehir’de sanıyorduk... Arabanın trafik cezaları bize geliyordu.”

Kaç para borcum var diye sormayacağım. Sevinmeli: “Artık ceza ödemeyeceksiniz,” diyorum. “Araba pert oldu.”

Kakhaha atmıyor. Yavaş yavaş sadede geliyor: “Kastamonu’da ne işin vardı Sadık? Pardon Adil Efendi... Yoo, Adil’i hiç sevmedim.”

Adaletle alakası olmayanın sevmemesi normal... Artık ondan korkmuyorum. İki yıl önce olsa, hemen Adil’den vazgeçerdim. Belki kafamdaki şu, bir türlü iki yakası bir araya gelmeyen delik ötekilerin yanında korku merkezini de felç etti.

“Geri dönüyordum: Birilerini götürmüştüm.”

Kimi? Sormuyor: Sorusu: “Seninle ödeşmiştik değil mi? Alacak verecek hesabını kapatmıştık.” Evet diyeceğim ama hiçbir bilgim yok; hesabı tutan o. Ayakta o kadar, daha doğrusu bedeni yüzü kadar şişman durmuyor: Şişen, irileşen suratı. Başımı eğiyorum. “Ama bak, yine iyilik yaptık sana... Hastanede yirmi gün baktık, taburcu olunca aldık getirdik. Senden davacı olan o iki adamı da ikna ettik: Şikâyetlerini geri aldılar. Polisi sakinleştirdik...”

Neden acaba? “Kazayı kim haber verdi?”

Abi’nin yüzü buruşuyor. Kimse sözünü kesemez, hele soruyla hiç. Hem de övünüyor. Hüso, soran kendisiymiş gibi olduğu yerde büzülüyor. Zeynel’e bakmıyorum.

Dev: “Sen zeki adamdın Sadıkadil... Çözemedin mi?” Sessizlik... Sessizliğe uyararak sessizce düşünüyorum. Yeni keşif: Kafamda açılan delikten içeriye giren kazma, korku merkeziyle birlikte zekâmı da tahrip etti. “Arabanın plakasından... Araba, Hamza'nın üzerine kayıtlıydı ama deyyusun adresi bizim fakirhaneydi. Polis o yüzden aradı. Burada paçavraya dönmüş Sadık diye bir adam var, yakınları mısınız diye.”

Tekrar sessizlik. Ağrılar iş başında. Su istemeliyim. Ama önce... “Sağ olun,” diyorum; sonra da bir tanistan daha: “Afganistan.”

“Afganistan mı? Afganistan nereden çıktı be adam?”

Dilimden kaydı: Hüso'ya baktığımda aklıma gelmiş olmalı. Abi'nin beklediği cevabı, her an şortunu ıslatmamdan korkan ince ses veriyor:

“Adam ilaç alıyor Patron. Uçuşta galiba...”

Dev, iki adımda yanıma geliyor. Elini kaldırıyor. Eğer çivi olduğumu düşünüyorsa boşuna, yumruğu sadece kafamı ezer, beni tabana çakamaz; her yer metal.

“Öyle mi Sadıkadil?”

Adın sadık kısmına itiraz edeceğim ama susuzluk beni vazgeçiriyor: “Su istiyorum.”

Hüso korkuyla irkiliyor. Arada Abi'nin yumruğu olmasa beni kolumdan tutup tuvalete sürükleyecek.

“Hap alacak Patron...”

Zeynel! Oyunbozanlara o da katıldı. Abi: “Su verin şuna,” diyor.

Suyla hapi içiyorum. Kuyruksokumumdaki uyanmadan tedbirimi aldım! Hüso merakla bakıyor.

“Merak etme. Çişim yok,” diyorum ona.

Abi utanmış gibi ayıplayan bir sesle azarlayıp geri çekiliyor: “Senin keçiler toptan kaçmış Sadıkadil...”

“Patron, öğlen onu bize teslim eden doktor, kuvvetli bir ağrıkesici verdik dedi. Yola çıkacağından... Ondan... sarhoş gibi olurmuş...”

Dev biraz düşünüyor. “Otur bakalım! Birlikte biraz konuşalım.” Yalan söylüyor: Aslında o konuşacak, biz dinleyeceğiz.